

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὴς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσιας διατριμ. 50.— Αμερικτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει ἄν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 6

50 ΧΡΟΝΙΑ

Πενήντα χρόνια ἐπέρασαν...
Πόσα στὸν Κόσμο ἐγέρασαν,
Καὶ μόνη ὀλανθισμένη
Στὴ μνήμη τῶν παιδιῶν Σου
Παντοτεινὰ ἀπομένεις,
Διάπλάσή μας, Σὺ,
Μαννούλα μας χρυσή!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

Σκίτσα τῆς δ. ΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐ, δὲν ἦταν καὶ μικρὰ, γιὰ ἓνα φτωχόπαιδο σὰν καὶ μένα, νὰ καταδέχεται νὰ τοῦ μιλά σὰ φίλος ἓνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πανόραμα, θέατρο, θέαση ἀπὸ ζωὰ καὶ παιδιὰ, καὶ ποὺ μάζεψε καθεμερὰ τόσα λεφτά, αὐγὰ καὶ πορτοκάλια!... Στὰ παιδικὰ μου μάτια, ὁ Πανάγαρς ἦταν ἄνθρωπος σημαντικὸς!

Ἐνα πρωὶ μπήκα πάλι στὸ θεατράκι, γιὰ νὰ ξαναἰδῶ καμμιά πολιτεία στὸ πανόραμα. Ἦταν γωρὶς ἀκόμα, καὶ βρήκα τὸν Πανάγαρ νὰ γυμνάζει τὸ Φάνη καὶ τὴ Νίνα σ' ἓνα καινούργιο τραγουδάκι. Ἦταν, φαίνεται, καὶ μουσικὸς, ἀφοῦ αὐτὸς μάθαινε στὰ παιδιὰ τοῦ θιάσου του τὰ τραγούδια μὲ νότες. Στάθηκα κεὶ σὲ μὴν ἄκρη, ἀπὸ πίσω, καὶ ἀκουγα μὲ προσοχή.

Ἡ μουσικὴ μοῦ ἄρεσε ἀπὸ τότε, μ' ἐνθουσίαζε. Εἶχα καὶ καλὸ αὐτί, εἶχα καὶ φωνή ποὺ τὴν παίνευαν ὅλοι. Καὶ μιὰ στιγμὴ, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῶ, ὕψωσα καὶ ἐγὼ τὴ φωνή μου καὶ ἔβγαλα δυὸ-τρεῖς νότες μαζί μὲ τὰ παιδιὰ.

Ὁ Πανάγαρς τότε γύρισε σὲ μένα σὰν τρομαγμένος. Σώπασα ἀμέσως, σὰ νὰ τρόμαξα καὶ ἐγὼ. Μὰ καὶ τὰλλα παιδιὰ εἶχαν σωπάσει. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ

τὴ σιωπὴ, ὁ Πανάγαρς μὲ ρώτησε αὐστηρά, σχεδὸν ἄγρια:

— Ἐσὺ, Δήμη, τραγούδησες;

— Ναί; ψιθύρισα, μὲ συγχωρεῖτε... δὲν τῷθελα...

— Γιὰ ἔλα-δὼ... ἔλα πιὸ κοντά!

Ἐνόμισα πὼς μ' ἔκραζε κοντά του γιὰ νὰ μὲ μαλώσῃ, ἴσως καὶ γιὰ νὰ μοῦ τραβήξῃ ταῦτι ποὺ τόλμησα νὰ διακόψω τὴ δοκιμὴ μὲ τὴ φωνάρα μου... Ἀλλὰ γελάστηκα. Ὅχι μόνο δὲ

μὲ μάλωσε ὁ Πανάγαρς, παρὰ μ' ἔβαλε καὶ νὰ ξανατραγουδήσω, νὰ πῶ ὅλο τὸ τραγούδι ἀπ' τὴν ἀρχή, μαζί μὲ τὸ Φάνη καὶ μὲ τὴ Νίνα!

— Μὰ τὸ ἤξερες; μὲ ρώτησε ὕστερα.

— Ὅχι, πρώτη φορὰ τὸ ἀκουσα σήμερα.

— Καὶ τόμαθες ἀμέσως;

— Τόμαθα...

— Μπράβο!

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὁ Πανάγαρς μ' ἔβλεπε καὶ μοῦ μιλοῦσε σοβαρὸς, ἀγέλαστος, σκεπτικὸς. Ἀξαφνα ὅμως γέλασε. Καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι τραγουδιστὴς γεννημένος! Ἐρχεσαι μαζί μου, νὰ σὲ πάρω, νὰ τραγουδάς, σὰν τὴ Νίνα καὶ τὸ Φάνη;

Γέλασα καὶ ἐγὼ. Μοῦ φάνηκε ἀστεῖο αὐτὸ ποὺ μοῦλεγε. Νὰ μὲ πάρῃ, λέει, μαζί του, νὰ τραγουδάω μπροστὰ στὸν κόσμον, καὶ ὕστερα νὰ βγάλω δίσκον, νὰ μαζεύω πεντάρες καὶ αὐγὰ! Ὡ, χωρὶς ἄλλο γιὰ ν' ἀστείευθῇ τῆπε καὶ ὁ Πανάγαρς.

Ἀλλὰ γελάστηκα καὶ πάλι. Ὁ Πανάγαρς μοῦ τῶπε, καὶ μοῦ τὸ ξανάπε μάλιστα, σοβαρότατα. Ἀν ἤθελα, μ' ἔπαιρνε. Κε ἐγὼ τότε θυμήθηκα τὸ πανόραμα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ εἶχα νὰ ταξιδέψω. Γιὰτ' ἤξερα πὼς ὁ θιασάρχης ἐκεῖνος γύριζε ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν, ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία. Ἀν μ' ἔπαιρνε λοιπόν, δὲν θὰ γύριζα καὶ ἐγὼ μαζί του καὶ δὲν θ' ἄβλεπα ὅλο τὸν κόσμον;

Μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, χαμογέλασα.

— Ἀ, σ' ἀρέσει, βλέπω! φώναξε εὐθὺς ὁ Πανάγαρς. Ἐλα, ἀν σ' ἀρέσῃ ἀλήθεια, πές μου το. καὶ ἐγὼ μιλῶ τοῦ μαστρο-Παύλου... Θέλεις;... Ἐλα, μὴ ντρέπεσαι. Πές μου, θέλεις;

Ἀληθινὰ, δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Γιὰτὶ δὲν ἤξερα καὶ ἂν ἤθελα ἢ δὲν ἤθελα... Ναί, μιὰ στιγμὴ ἡ ἰδέαν τῶν ταξιδιῶν μ' ἔκαμε νὰ χαμογελάσω. Μὰ ὕστερα

«Τοὺς πῆρε τὸ μάτι μου ὁρθοῦς, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη ροδοκανιά». (Σελ. 62, στ. γ')

συλλογίστηκα τόσα ἄλλα πράγματα!...

— Πηγαίνω σχολεῖο, ψιθύρισα πῶς ν' ἀφήσω τὰ μαθήματά μου;...

— Δὲ βαριέσαι! ἔκαμε ὁ Πανάγαρς. Κάθε βράδιν θὰ σοῦ κάνω μάθημα ἐγὼ. Δὲ θὰ χάσῃς τίποτα. Κε ἄμα γυρίσῃς, ἐξακολουθεῖς τὸ σχολεῖο σου...

— Μὰ νὰφήσω τὸ σπίτι μου καὶ νὰ φύγω;...

— Δὲ βαριέσαι! ἔκαμε πάλι ὁ Πανά

γαρης. "Όλα τὰ φτωχὰ παιδιά φεύγουν. Άλλα άργότερα, άλλα νωρίτερα. Και σὺ πρέπει νὰ φύγης, νὰ δουλέψης. Γιατί δὲν εἶσαι κανέν' άρχοντόπουλο. Κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σ' ἔχουν, καὶ σὲ τρέφουν, καὶ σὲ νύνουν, χρειάζονται τώρα μιὰ βοήθεια. "Ε, εἶσαι πιά σὲ ἡλικία νὰ τοὺς τῇ δώσης. "Εχεις χρέος. Κι' ἂν θελήσης νάρθης μαζί μου, θὰ κάμης τὸ χρέός σου μὲ τὸ παραπάνω. Γιατί, τί νομίζεις; Δὲ θὰ σὲ πάρω χάρισμα. Θὰ σὲ τρέφω κι' ἐγὼ, θὰ σὲ νύνω, θὰ σὲ μαθαίνω γράμματα, μουσική, ἀπ' ὅλα καὶ θὰ δίνω τοῦ μᾶστορ Παύλου τόσα τὸ χρόνο... ὅσα συμφωνήσουμε. Λοιπόν, νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ, νὰ τὰ τελειώσουμε; .

Τὰ λόγια αὐτὰ μὲ βύθησαν σὲ συλλογὴ μεγάλη. Ναί, τῶξερα πὼς ἀργότερα θάφευγα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ χωρὶ μου, νὰ ἐργαστῶ σὲ καμιά μεγάλη χώρα, νὰ βοηθῶ τὸν πατέρα μου, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου πλούσιος, στὴ συντήρησιν τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ δὲν εἶχα σκεφθῇ ποτὲ πὼς αὐτὸ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω κι' ἀπὸ τώρα. Νά, ὁ Πανάγαρης ποὺ μοῦδαζε τὴν ιδέα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴν ἐβρίσκα καθόλου ἄσχημη, καὶ μάλιστα μαζί μὲ τὴν ιδέα τῶν «ταξιδιωτῶν»...

Ἐνα πράγμα ὅμως πρόδεξα ποὺ μ' ἔκαμε λεγάκι νὰπορήσω: Γιατί ὁ Πανάγαρης μοῦ ἔλεγε «αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι» κι' ὄχι «οἱ γονεῖς σου»; γιατί μοῦλεγε «ὁ μᾶστορ-Παῦλος» κι' ὄχι «ὁ πατέρας σου»; Βέβαια, ἀπ' αὐτὸ δὲν ὑποπτεύτηκα τίποτα ἐκείνη τὴ στιγμὴ· μὰ μοῦ φάνηκε ἄσχημο, ψυχρὸ, περιφρονητικὸ, καὶ πειράχτηκα ἀπὸ μέσα μου, καὶ συλλογίστηκα πὼς ὁ Πανάγαρης δὲ θάταν ἴσως πολὺ καλὸς ἄνθρωπος ἀφοῦ μιλοῦσε ἔτσι...

Φυσικά, δὲν τόλμησα νὰ τοῦ παραπονεθῶ, οὔτε κἀν νὰ τοῦ δείξω τὴ δυσαρέσκειά μου, μὰ μὲ λιγότερη προθυμία, ἀπ' ὅση θὰ ἔδειχνα ἴσως ἂν μιλοῦσε ἀλλοιῶτα, τοῦ ἀποκρίθηκα:

— Καλά. Πέστε τα μὲ τὸν πατέρα μου, κι' ἂν μὲ ἀφίσχ...

— "Α, μπράβο! φώναξε ὁ Πανάγαρης. Τῶξερα ἐγὼ πὼς ἐσύ δὲ θάλεγες ὄχι! "Ε, βέβαια, καὶ ποιὸς στραβός, παιδί μου, δὲ θέλει τὸ φῶς του; Λοιπὸν σύμφωνοι. Σήμερα κιόλα θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ μᾶστορ-Παῦλο...

Δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω:

— Τὸν πατέρα μου!... εἶπα.

— Ναί, παιδί μου, ναί, ἔχεις δίκιο: τὸν πατέρα σου ἤθελα νὰ πῶ...

Σὰ νάχε καταλάβει πὼς πειράχτηκα, ὁ Πανάγαρης μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ ὕψος ἡσυχαστικό. Σὰ νὰ μοῦλεγε: «Δικός σου εἶναι! μὴ φοβάσαι καὶ δὲν σοῦ τὸν παίρνει κανείς.» Ἡ φωνὴ του ὅμως εἶχε κάποια εἰρωνεία ὅταν ἐπρόφερε «τὸν πατέρα σου». Μὰ γιατί; Μὲ κορόιδευε λοιπὸν ποὺ εἶχα πατέρα καὶ ποὺ ἤθελα νὰ τὸν λέγε πατέρα μου;

5. Δὲν εἶναι παιδί μου!

"Όλη αὐτὴ ἡ ὁμιλία ἔγινε μπροστὰ στὸ Φάνη καὶ στὴ Νίνα. Τὴν ἄκουγαν σὼπαίνοντας κι' οἱ δύο· μὲ κοίταζαν ὅμως μ' ἕναν τρόπο, σὰ νὰ μούλεγαν: «"Ελα! καλὰ σοῦ λέει ὁ Πανάγαρης. Μαζί μας θὰ περάσης ὥραία!»

Ἡ Νίνα μάλιστα, ἀκούγοντας τὸ θιασάρχη, κουνούσε κάπου-κάπου τὸ κεφάλάκι τῆς, γιὰ νὰ βλέπω πὼς ἐπιδόκιμαζε τὰ λόγια του.

Φυσικά, σ' αὐτὸ δὲν ἔδωσα πολλὴ σημασία. Μπροστὰ στὸ θεῖο τῆς ἡ Νίνα, μπροστὰ στὸν κύριό του ὁ Φάνης, μπορούσαν νὰ δείξουν πὼς δὲν μὲ ἤθελαν ἢ —ἀκόμη λιγότερο,— πὼς ἦταν δυσανεστημένοι αὐτοὶ ἀπ' τὴ ζωὴ τους καὶ μὲ λυπόνταν ποὺ θὰ πῆγαινα κι' ἐγὼ νὰ ζῆσω ἄσχημα σὰν κι' αὐτούς;

"Αλλά κι' ὕστερα, ποὺ ὁ Πανάγαρης βγήκε μιὰ στιγμὴ ἔξω καὶ μεῖς οἱ τρεῖς μείναμε στὸ θέατρο, ἡ Νίνα μοῦ εἶπε μὲ τὸ στόμα τὰ ἴδια ποὺ μοῦ ἔλεγε καὶ πρωτότερα μὲ τὰ μάτια:

— "Αν σ' ἀφίγη ὁ πατέρας σου, ἔλα. "Εγὼ θέλω νὰ σὲ πάρουμε μαζί μας. Θὰ κάνουμε καλὴ παρέα...

— "Ο κύριος εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, πρόσθεσε κι' ὁ Φάνης.

— "Ω, πολὺ καλός! εἶπε ἡ Νίνα μ' ἐνθουσιασμό.

"Ε, σ' αὐτὸ πιά ἔδωσα σημασία. Συλλογίστηκα πὼς τὰ παιδιά ἐκείνη ἀληθινὰ ἔχταν εὐχαριστημένα μὲ τὸν Πανάγαρη, γιατί ἂν δὲν ἦταν, θὰ μοῦ τὸ ἔλεγαν τώρα ποὺ εἴμαστε μονάχοι, θὰ μοῦ τὸ ἔδειχναν τουλάχιστο, θὰ μάφιναν νὰ τὸ καταλάβω μὲ τὴ σιωπὴ τους.

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἀπομεινήμερο, ὁ Πανάγαρης ἤρθε στὸ σπίτι μας κι' ἐγύρεψε τὸ «μᾶστορ Παῦλο». Δὲν θυμώμαι τί γιορτὴ ἦταν καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶχαμε πᾶει σχολεῖο, κι' ὁ πατέρας μου εἶχε κλειστὸ τὸ ἀργαστήρι. Δὲν τοῦ εἶχα πει τίποτα γιὰ τὴν πρότασιν ποὺ μοῦ ἔκαμε τὸ πρῶτ' ὁ Πανάγαρης κι' ἤμουν πολὺ περιέργως νάκουσιν τί θάλεγε. Κατάλαβα ὅμως πὼς δὲν ἔκανε νάμαι μπροστὰ ποὺ θὰ μιλοῦσαν, καὶ πρὶν μοῦ τὸ ποῦν, βγήκα μὲ τρόπο ἀπ' τὴν αὐλὴ στὸ δρόμο καὶ τριγύριζα. "Ο "Αντρίκος, ἡ Μαρούλα κι' ἡ μητέρα μας ἦταν στὸ σπίτι.

Τριγύριζα λοιπὸν ἀπέξω καὶ περίμενα νὰ μὲ φωνάξουν. Γιατί φανταζόμουν πὼς ἂν ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ, θὰ μὲ φώναζε νὰ μὲ ρωτήσῃ μπροστὰ στὸν Πανάγαρη ἂν ἤθελα κι' ἐγὼ. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ κανένας δὲ μὲ φώναζε. Ἡ περιέργειά μου γινόταν ἀνυπομονησία καὶ σχεδὸν ἀγωνία. Ἐπιτέλους ἔχασα τὴν ὑπομονή. Καὶ γυρίζοντας, ζύγωσα στὴν ξωπορτά μας, γιὰ νὰ ἰδῶ μὲ τρόπο ἂν κουβέντιαζαν ἀκόμα οἱ δύο τους στὴν αὐλὴ, ἢ ἂν εἶχαν μπει στὸ σπίτι.

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἀπομεινήμερο, ὁ Πανάγαρης ἤρθε στὸ σπίτι μας κι' ἐγύρεψε τὸ «μᾶστορ Παῦλο». Δὲν θυμώμαι τί γιορτὴ ἦταν καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶχαμε πᾶει σχολεῖο, κι' ὁ πατέρας μου εἶχε κλειστὸ τὸ ἀργαστήρι. Δὲν τοῦ εἶχα πει τίποτα γιὰ τὴν πρότασιν ποὺ μοῦ ἔκαμε τὸ πρῶτ' ὁ Πανάγαρης κι' ἤμουν πολὺ περιέργως νάκουσιν τί θάλεγε. Κατάλαβα ὅμως πὼς δὲν ἔκανε νάμαι μπροστὰ ποὺ θὰ μιλοῦσαν, καὶ πρὶν μοῦ τὸ ποῦν, βγήκα μὲ τρόπο ἀπ' τὴν αὐλὴ στὸ δρόμο καὶ τριγύριζα. "Ο "Αντρίκος, ἡ Μαρούλα κι' ἡ μητέρα μας ἦταν στὸ σπίτι.

Ναί, ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Τοὺς πῆρε μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι μου ἀπὸ τὴν πλατεῖα χαρμαῖδα, ὀρθοῦς, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη ροδοκινία. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΑΜΕΝΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

"Ἦμουν τότε μόλις ἕξη χρονῶν, δηλαδή στὸν ὁμορφὸ κι' εὐτυχιμένον ἐκεῖνο σταθμὸ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ποὺ εἶναι—ὅπως λέει μιὰ μεγάλη τοῦ λόγου τεχνίτρα, ἡ Ματθίλδη Σεράο,—«γεμάτος φῶς, ὅλος φιλία, γεμάτος κουφέττα»...

"Ἦμουν εὐτυχισμένος μὲ κάθε πράγμα, ὅσο μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχισμένο ἓνα μικρὸ χαϊδεμένο παιδί, καὶ τῶμορφο νησί, ὅπου τότε ζοῦσα, μοῦ φαινόταν σὰν ἓνας μικρὸς ἀληθινὸς Παράδεισος. Μὰ πιότορο ἀπ' ὅλα ἤμουν—ἀλήθεια!—εὐτυχὴς γιὰ τὰ μακριὰ μαλλιά μου, τὰ καστανά, ποὺ ἡ μητέρα μοῦ τὰ κατσάρωνε συχνὰ σὲ ὁμορφες μπούκλες, καὶ ποὺ ἦσαν γιὰ μένα ἡ περηφάνεια καὶ γιὰ τίς μικρὲς ἀδελφές μου ἡ ζήλεια.

Στὸ σχολεῖο, ποὺ πρωτοπήγαίνα τότε, ἤμουν ὁ στόχος τῶν ἄλλων ἀγοριῶν ἐξαιτίας τῶν μαλλιῶν μου, καὶ συχνὰ οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἐβρίσκαν μιὰν ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ πειράζουν φωνάζοντας με καρίτσι!

Μόνο ἡ μεγάλη ἀδελφή, ποὺ ἔμενε τότε στὴν πατρίδα μας κι' ἐρχόταν κάθε καλοκαίρι μαζί μας, ἀγαποῦσε τὰ μεγάλα μαλλιά μου καὶ τὰ στόλιζε μὲ ὥραίους φιόγκους...

Εἶχε περάσει, τέλος, κι' ἐκείνη τὴ χρονιά τὸ καλοκαίρι, κι' ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἐτοιμαζόταν πάλι νὰ φύγῃ.

Δὲν ἔξερω γιατί, μὲ λύπησε πιότορο ἀπ' ἄλλοτε ὁ μιστὸς ἐκεῖνος. Σὰν κάποιον κακὸ προαίστημα νὰ μὲ βασάνιζε.

Ἡ ἀναχώρησιν τῆς ἀδελφῆς ἦταν, ὅπως πάντα, πολὺ βιαστικὴ καὶ σύντομη· τὴν ξεπροβοδίσουμε κατεβαίνοντας μαζί τῆς ὡς τὴν προκουαία, καὶ μῆτε στὸ βαπόρι δὲν ἀνέβηκα, σὰν τίς ἄλλες φορές.

Μὲ φίλησε στὴ βάρκα, κι' ὁ βαρκάρης μὲ τὴν ἀδελφὴ καὶ τὴν μητέρα τράβηξαν μακριὰ, στὸ λιμάνι, γιὰ τὸ πλοῖο ποὺ θάφευγε σὲ λίγο.

Τ' ἀπόγεμα, στὸ σπῆτι, λυπημένος, βγαίνοντας μὲ τὸν πατέρα, ποὺ συνήθιζε νὰ μὲ παίρνῃ στὸ γραφεῖο του, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα τὴν μητέρα νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ κρυφὰ κάτι, ποὺ δὲ μπορούσα νὰ τὸ νοιώσω...

"Ἦταν ἓνα μουνδιασμένο καλοκαιρινὸ δειλινὸ κι' ὁ κόσμος, ὕστερα ἀπὸ τὸ καυτερὸ λιωπύρι καὶ τὴ μεσημεριάτικὴ τὴ νεκρά, πλημμύριζε τὰ καφενεῖα καὶ τίς πλατεῖες, γιὰ νὰ δροσισθῇ.

Στηριζόμενος στοὺς πατέρας τὸ χέρι, μπήκα μαζί του σ' ἓνα κουρεῖο μ' ἐκάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα· στάθηκα κει,

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5.

"Ο Τοτός δοκίμασε νὰ κυνηγήσῃ τὸ σκίλο καὶ νὰ τοῦ δείξῃ πὼς φεύγουν· ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τράβηξε τὴν προσοχὴν τοῦ ἑν' ἄλλο ζωντανό, ἀληθινὸ θηρίο αὐτό...

"Ἦταν ἓνα μεγάλο γουρούνι, ποὺ τόσερνε ὁ Μῆτρος, ὁ γιὸς τοῦ κολλήγα, νὰ τὸ κλείσῃ στὸ μαντρί. Κι' ἐκεῖνο ἀντιστεκόταν καὶ τσίριζε, ἀγοιμένο πολὺ. "Όλο νὰ γυρίσῃ πίσω ἤθελε. Γιατ' ἦταν ἀπὸ ἄλλο χεῖμα, ἀπὸ ἄλλο μαντρί, κι' ὁ κολλήγας τὸ εἶχε ἀγοράσει κείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ ἀργότερα καὶ νὰ τὸ παστώσει...

— Νὰ ὁ "Ασταξέροξ! εἶπε μέσα του ὁ Τοτός. Μόνο ποὺ δὲν εἶναι ἡμερωμένος.

Δὲν εἶχε πολὺ ἄδικο ὁ Τοτός, ποὺ θυμήθηκε τὸν ἐλέφαντα τοῦ Θηριοτροφείου. Π α χ υ δ ε ρ μ ο, βλέπετε, ὁ ἐλέφαντας· π α χ υ δ ε ρ μ ο καὶ τὸ γουρούνι.

— Αὐτο θέλει καυτὸ σίδερο! εἶπε τοῦ Μήτρος.

... Μεγάλωσες καὶ τᾶβλεπαν
Σὰν περὶ τὸ παιγνίδι,
Καὶ θέρισε τὰ δόγμακτρα
Μαλλιά σου τὸ ψαλλίδι.

"Ἔτσι κι' ἔξω καὶ μέσα μας
Τοῦ ὥραίου τὴν ἁρμονία
Τὴν τῶσιν ὁ Χρόνος ἄπονα
Κι' ὁ Κόσμος· δυὸ θηρία!

Μεγάλωσα πραγματικῶς, ἔγινα νέος, ἔγινα ἄντρας.

Τὴν ντελικάτη κι' εὐθραυστὴ παιδικὴ μου σιλουέττα τὴν ἀντικατάστησε τὸ ρωμαλέο νεανικὸ κορμί· καὶ τὰ λεπτά κι' ἄπραγα παιδιάτικα χέρια ἔγιναν χέρια γερὰ καὶ ἱκανὰ νὰ παλαίσουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

"Όμως καὶ τώρα, καὶ σήμερα ἀκόμη, ποὺ τὰ μαλλιά μου ἀρχίζουν νὰ πέφτουν, ἀφίνοντας φαλάκρα κι' ἀσχημίζοντας τὸ πρόσωπό μου, ποὺ—ἀλίμονο!—δὲν διατηρεῖ πιά τίς λεπτές κι' ὥρατες παιδικές γραμμές· καὶ σήμερα ἀκόμη, ποὺ δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ ἀνάμνησιν τῶν ὥραιων μου μαλλιῶν,—τὰ ἴδια, τὰ τυλιγμένα στὸ χαρτί, χάθηκαν σὲ μιὰ μετακόμισιν,—ἀνάμνησιν ζωογονημένη ἀπὸ μιὰ ξέθωρη καὶ παλιὰ φωτογραφία, ὦ, ναί, καὶ σήμερα ἀκόμα, φορές-φορές, νιώθω μιὰ παράξενη λύπη, μιὰ νοσταλγία μεγάλῃ καὶ δυνατῇ, γιὰ τίς χαμένες γιὰ πάντα! ὥρατες καστανές μπούκλες, κι' ἡ νοσταλγία αὐτὴ, τόσο θλιμμένη ὅσο καὶ γλυκειά, μοῦ θυμίζει πάντοτε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ στίχου:

"Ἔτσι κι' ἔξω καὶ μέσα μας
Τοῦ ὥραίου τὴν ἁρμονία...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Μὰ ὁ Μῆτρος, καθὼς πάλεψε μὲ τὸ γουρούνι, δὲν τοῦδωσε ἀπάντησιν.
— Δὲν κάνεις τίποτα ἔτσι, σοῦ λέω! τοῦ φώναξε πάλι ὁ Τοτός. "Ασε νὰ κάψω ἐγὼ τὴν σιδερένια βέργα!

Μὰ ὁ Μῆτρος, τραβώντας πάντα τὸ γουρούνι, ἀπομακρύνθηκε. Καὶ σὲ λίγο τὸ πέταξε μέσα στὸ μαντρί, ἔκλεισε τὴν καγγελόπορτα κι' ἔφυγε νὰ πῇ στὴ δουλειά του.

«—"Αρνάκι θὰ τὸ κάνω τοῦτο δῶ!» συλλογίστηκε ὁ Τοτός.

Κι' ἀμέσως πῆγε στὴν κουζίνα κι' ἔβαλε τὴ βέργα του στὴ φωτιά. "Αφοῦ ἐνόμισε πὼς πυρώθηκε ἀρκετά,— ἂν καὶ δὲν εἶχε κοκκινίσει,— τὴν πῆρε ἀπ' τὸ ξύλινο χερσούλι, ἀνοίξε τὸ μαντρί καὶ μπῆκε.

"Ο «'Ασταξέροξ» ὁρμηθε ἀμέσως νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Τοτός στάθηκε στὴν καγγελόπορτα, ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ τὴν κλείσῃ, καὶ προτεινόντας τὴ βέργα του, τοῦ φώναξε:

— Στάσου κεῖ! Τὴ βλέπεις αὐτὴ; Θὰ σὲ κάψῃ, κακομοῖον!

Μὰ ὁ "Ασταξέροξ δὲν φοβήθηκε καθόλου μιὰ τόση-δὰ βεργίτσα. Κι' ἐσπρωχνε μὲ τὴ μούση τὸν Τοτό, ποὺ τὸν ἐμπόδιζε, γιὰ νὰ περάσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— "Α, ἔτσι εἶσαι; Νὰ λοιπόν!

Καὶ τὸν χτύπησε δυὸ-τρεῖς φορές μὲ τὴν καυτὴ βέργα.

Τὸ γουρούνι ἔβγαλε τότε κάτι τσιρίγματα, ποὺ τρύμαζε κι' ὁ Τοτός ὁ ἴδιος. Παραμέρισε θέλοντας καὶ μὴ "Τὸ γουρούνι πετάχτηκε ἔξω. Τσιρίζοντας, τῶβαλε στὰ πόδια. Καὶ δὲ σταμάτησε, παρ' ἀφοῦ ἔφτασε στὸ πέρα μαντρί, ἀπ' ὅπου τὸ εἶχαν πάρει.

"Ο Τοτός τὸν κυνήγησε, μὰ ποῦ! "Ἐπειτα κι' ἡ βέργα του εἶχε κρυώσει.

«"Αλλὴ φορά! συλλογίστηκε. Ποῦ θὰ μοῦ πῇ!...»

"Ἦταν ὁ Μῆτρος ἀναγκάστηκε νὰ ξανακουβαλήσῃ τὸ φευγάτο γουρούνι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΑΤΟΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Αγαπητοί μου,

Η ΛΗ μας Δέλια, όπως δα κι' άλλες φίλες μας πολλές, είναι μια φανταστική «γατόφιλος». Απ' τα μικρά της χρόνια, λέει, συγγήθισε τόσο πολύ τη συντροφιά των γατών, που δεν ζή πιά χωρίς αυτή. Παρακολουθεί λοιπόν από καιρό τη ζωή τους, τα ήθη τους και τους αφάνταστα ποικίλους χαρακτήρες τους. Γιατί να μην όλες οι γάτες είναι περφηφανα κι' αξιοπρεπέστατα πλασματάκια, αλλά καθεμιά έχει τον δικό της τύπο, τη δική της ατομικότητα, που την ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες.

Να κάτι που έχω ούτε το υποπτευόμουν δυο μήνες πρωτότερα! Ενόμιζα πως όλες οι γάτες έχουν τον ίδιο χαρακτήρα με μικρές ασήμαντες διαφορές. Αφότου όμως εστράφηκε την αγάπη μου μια γατούλα, που την προσέχω πολύ και, εξαιτίας της, προσέχω και τις άλλες, άρχισα κι' εγώ να υποπτεύομαι αυτή τη μεγάλη ποικιλία. Γιατ' είδα πολλές, κι' όχι τόσο ασήμαντες, διαφορές. Παραδείγματος χάριν, η γατούλα μου δεν ζει παρὰ στα χέρια μας και στην αγκαλιά μας. Εν' άλλο όμως μικρό γατάκι που έχω με στο σπίτι, — παιδί της Πίσσας αυτό, — δεν στέκεται να το πιάσει κανένας.

Η Πίσσα πάλι, αν και χωρίς να ναι τόσο χαδιάρη, εύκολα πιάνεται απ' τόν καθένα κι' ακόμα υποτάσσεται στη θέλησή του: φεύγει όταν τη διώχνει, κάθεται όταν τη θέλει, ξεπλώνεται και μένει στη θέση που τη βάζει. Η γατούλα μου τίποτα! Εκείνο που θέλει, θέλει! Όταν θέλει να κάθεται στον ώμο μου, όσο κι' αν τη διώχνω, ξαναγυρίζει όταν θέλει να παίξει κυνηγητό, είναι ικανή να κυνηγιέται μονάχη της κι' όταν θέλει να ξεπλώσει στο πάτωμα, περιφρονεί το πιο μαλακό μαξιλάρι. Να λοιπόν άμέσως τρεις γάτες διαφορετικές.

Ακόμα πιο διαφορετικές φαίνεται να είναι οι τρεις γάτες που έχει τώρα η Δέλια. Αλλ' ας την αφήσουμε να μάς τις ζωγραφίσει ή ίδια. «Οι δύο, λέει, είναι γάτοι ηλικίας 9 χρονών και 10. Η άλλη, μια τρελλή παιχνιδιάρη γατούλα 2 χρονών. Ο ένας απ' τους γάτους δεν φωνάζει ποτέ. Είναι δυνατόν και ξέρει να τιμωρή με αποτελεσματικό τρόπο όλους τόν περριάζοντες, αλλά χωρίς θυμούς και νεύρα: μόνο στο γκρίζο μάτι του βλέπεις να περνάει κάτι που μοιάζει με αστραπή. Όταν θέλει κάτι τι, σέ χτυπά δυνατά κι' επίμονα με το χέρι του, ενώ το βλέμμα του καρφώνεται πάνω σου ώρα πολλή. Κι' έχει κάτι το ανθρώπινο αυτό το βλέμμα... Δεν σφίγγει σε ήσυχα, — κι' ας τόν μαλώ-

νεις, — παρ' αφού τού δώσεις εκείνο που σου ζητούσε.

Ο άλλος είναι το... χαϊδεμένο παιδί. Χοντρός, γκρινιάρης, καυγατζής, πεισματάρης. Κάποτε πειτμώνει τόσο, που αρνείται να φάει. Δεν γρατζουνίζει ποτέ, μα σαν θυμώνει, σκοτώνει κόσμο. Ακούει όμως. Με μια σου λέξη αποσύρεται άμέσως, — μουγκρίζοντας φυσικά, — και τότε ξεθυμαίνει με τις γάτες του σπιτιού. Είναι και πονηρός, κι' υποκριτής σε μερικές περιστάσεις. Όταν μάλιστα αρχίζει τα υπερβολικά χάδια και τις περιποιήσεις, πρέπει να ξέρεις πως κάτι κακό έχει στο μυαλούδάκι του... Έξυπνος φοβερά, αντιλαμβάνεται το κάθε τι. Μ' όλες τις γκρινιές του, μου είναι αφάνταστα άφροισιμένος. Όταν λείπω, με γυρεύει παντού.

Τέλος, η γατούλα παίζει διαρκώς, φωνάζει, αρπάζει, τι βρει, δεν ακούει διόλου, γρατσουνίζει όλους ανεξαίρετως (μα χωρίς κακία), δέ φοβάται κανένα, πλησιάζει με θάρρος τους ξένους κι' έχει μια μεγάλη επιμονή. Οι σκηνές που κάνει με το δεύτερο γάτο, είναι κωμικώτατες. Όταν κρυώνει π.χ. έννοει να κάθεται στη ράχη του. Τού κάκου αυτός διαμαρτύρεται, φωνάζει, τη χτυπάει. Εκείνη εκεί! Κι' όταν ο γάτος αλλάζει θέση, η γατούλα τόν ακολουθεί, ως που βαριέται επιτέλους εκείνος και την αφήνει να κάνει το χέρι της.

Το περίεργο είναι, πως ποτέ οι γάτες μου δεν έχουν σοβαρές καυγάδες μεταξύ τους. Αλίμονο όμως αν ζυγώση καμιά γάτα της γειτονιάς!

Εδώ τελειώνει η τριπλή ζωγραφιά της Δέλιας, που μάς δέχνει πραγματικώς τρεις χαρακτήρες γατών έντελως διαφορετικούς. Και τώρα συλλογιέμαι πως τόσες, και περισσότερες ίσως διαφορές θάβρισκα κι' εγώ στις τρεις γάτες του σπιτιού μας, αν τις αγαπούσα και τις πρόσεχα και τις τρεις το ίδιο...

Κατόπι η φ'λη μας συγκρίνει τη γάτα με το σκύλο. Δεν παραδέχεται εκείνο που είπα εγώ, πως ο σκύλος είναι έξυπνότερος. Την ίδια, λέει, έξυπνάδα έχει κι' η γάτα. «Μόνο πως είναι άλλου είδους. Ο σκύλος έχει έμφυτη την άφοσίωση ή γάτα έχει έμφυτη την αίσθημα της ανεξαρτησίας. Αγαπάει όμως κι' αυτή με τόν τρόπο της. Βέβαια, ο σκύλος μάς είναι πιο χρήσιμος. Δεν πρέπει όμως να είμαστε τόσο εγωιστές και να μην αγαπούμε παρ' από συμφέρο...»

Δυο μήνες πρωτότερα, δεν θά συμφωνούσα καθόλου. Σήμερα όμως συμφωνώ στην έντελεια: Η γάτα είναι όσο τουλάχιστο κι' ο σκύλος έξυπνη, και το ίδιο αγαπά εκείνον που αγαπά. Όταν ή αγαπητή μας Μεγάλη Έλλάς, σ' ενα της γράμμα προς τη Διάπλασι, με μάλωσε λιγάκι που κακομεταχειρίστη-

να τις γάτες, είπα απλούστατα πως είχα άδικο, γιατί την τύφλωνε ή γατοφιλία της. Τις προάλλες όμως που μου συνέβηκε κάτι με τη γατούλα μου, της έβριξα όλο το δικιο του κόσμου. Ακούστε: Η Ασπρούλα μου είχε μια μικρή πληγή στη μύτη. Της την έπλεναν με βορικό, για να μην αφορμίσση, της έβαζαν και βαζελίνα. Αλλά δεν στεκόταν παρὰ με χίλια στανιά, έγλειφε άμέσως τη βαζελίνα, έχωνε τη μυτίτσα της παντού κι' ή πληγή μεγάλωνε. Μια μέρα λοιπόν την έπιασα να την πλύνω εγώ. Δεν της είχα προξενήσει άλλοτε πόνο και θά μ' έμπιστευόταν περισσότερο. Μ' αγαπούσε κιόλα. Και γι' αυτό έλεγα πως θά μου στεκόταν καλύτερα παρὰ στους άλλους. Πραγματικώς. Όσο της κρατούσα με τα γόνατα τα δυό της πόδια και με το χέρι τα δυό της χέρια, και της έβαζα στην πληγή το μπαμπάκι με το βορικό, δεν έδοκίμασε καν να μου φύγη. Καταλάβαινε, ναί, καταλάβαινε πως για καλό της την πονούσα. Ξεφώνιζε όμως, το καίμενο, και με κοίταζε στα μάτια σαν παιδάκι. Όταν τέλος την άφησα, — τί έκαμε, νομίζετε; τήβαλε στα πόδια; όχι! — πήδησε στον ώμο μου κι' άρχισε τα χάδια της και τα γουργουρητά. Μα θά το ξεχάσω ποτέ αυτό;...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΩΝ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μυθιστόρημα υπό CH. DE RICHTER)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Την πήρε κατά μέρος και της ψιθύρισε στ' αυτί τί γύρευε απ' αυτήν: να κρατήσει κοντά της το παιδί κάμποσο καιρό, ως που να τελειώσει κάτι βιαστικές δουλειές του και να μην άφίτη να το πάρουν, όποιος κι' αν το ζητούσε.

— Κι' αν έρθει ή μητέρα της να την πάρει;

Ο Σολομών κιτρίνησε.

— Προπλάντων ή μητέρα της, κυρά Νανού! Σου την έμπιστεύομαι, πρόσεξε καλά, να μου την προσέξεις ως που να την πάρω.

— Καλά, καλά, κύριε Σολομών, άπάντησε ή καλή γυναίκα. Αφισέ την έδω κι' εγώ είμαι υπεύθυνη. Σύρε στη δουλειά σου και θά της δώσω εγώ μια φέτα με λάδι και πατατούλες.

Ο Σολομών κιτρίνησε άλλη μια φορά:

— Μα δεν ακούς λοιπόν τί λέω, κυρά Νανού; Είναι μια κλέφτρα σου είπα, μια λωποδύτρα! Τίποτα! Τίποτα! Αρκετά μου στοίχισε ως τώρα.

Η μαγερίσσα έβαλε τα γέλια.

— Όπως αγαπās, κύριε Σολομών, δεν θά της δώσω τίποτα. Σύρε και μη σέ νοιάζει.

Έπιασε το παιδί και τήμπασε μέσα στην μπαράγκα της.

— Κάτσε, μικρούλα μου, και ζέστανε

τα χέρια σου στη φωτιά, πούναι παγωμένα. Έλα, πουλάκι μου!

Το παιδί κοίταζε την καλή γυναίκα στα μάτια και της χαμογέλασε.

— Δέ θάρθει τώρα ή μαμιά μου;

— Αμή πως, κόρη μου, θάρθει!

Σήκωσε την κουτάλα, που κρατούσε για ν' ανακατώνει τις πατάτες, και την κούνησε κατά το μέρος πουφευγε ο Έβραϊος.

— Γεροκολασμένο! Και το λές κλέφτρα, ένα άγγελουδάκι τόσο δά!

Σα να την είχε ακούσει, ο Σολομών Χάγερσμιθ γύρισε πίσω.

— Και το νού σου, κυρά-Νανού, ούτε μια πένια φαγητό! Τίποτα! τίποτα!

— Καλά, καλά, μάς σκότισες, γέρο τσιφούτη μουρμούρισε φουρκισμένη ή κυρά-Νανού.

Κι' εύτυχως που δεν την άκουσε ο Σολομών, γιατί είχε απομακρυνθεί πιά στην όμιχλη, που ήταν αρκετά πυκνή, όπως και χτές.

Στο αστυνομικό τμήμα δε μπόρεσε να πάρει καμιά πληροφορία. Οι αστυνομικοί δεν είχαν παρατηρήσει τίποτα έκτακτο εκείνη τη νύχτα. Αλλά το Λονδίνο είναι μεγάλο κι' αν ήθελε να είναι βέβαιος, έπρεπε να ρωτήσει στο Κεντρικό, όπου δίνουν αναφορά έλα τα συνειστικά τμήματα.

Ο Έβραϊος σκέφθηκε ότι για να πάει στο Κεντρικό, έπρεπε να πάρει δυο λεωφορεία από δυο πέννες το καθένα, κι' άλλα τόσα να γυρίσει, όχτω πέννες, χωριστά ο καιρός κι' οι πελάτες που θάχανε τόσην ώρα.

Ήταν όμως αποφασισμένος να «ξελασπώσει» απ' αυτή τη δουλειά. Αναστέναξε λοιπόν βαθιά, έτοίμασε τις όχτω πέννες και μπήκε στο πρώτο λεωφορείο που πέρασε.

Στο «Κεντρικό» Τμήμα της Αστυνομίας χρειάστηκε να διηγηθεί τέσσερις φορές την ιστορία του για να φτάσει στο άρμόδιο γραφείο.

Ο παγερός τρόπος που τόν υποδέχονταν όλοι κι' οι ματιές που τούρριχναν, σα να θέλαν να διαβάσουν μέσα στο βάθος της συνείδησής του, τόν έβαζαν σε φριχτή άμμηχανία και στενοχώρια. Καταλάβαινε ότι τόν περιφρονούσαν βαθύτατα, όλοι αυτοί οι έντιμοι άνθρωποι, που το επάγγελμά τους ήταν φανερό και γεμάτο κινδύνους.

Ένας εύθυμος αστυφύλακας, που σφύριζε κάποιο χορό, κούδουνίζοντας ένα ξευγιάρι χειροπέδες, τόν οδήγησε στο γραφείο του επιθεωρητή.

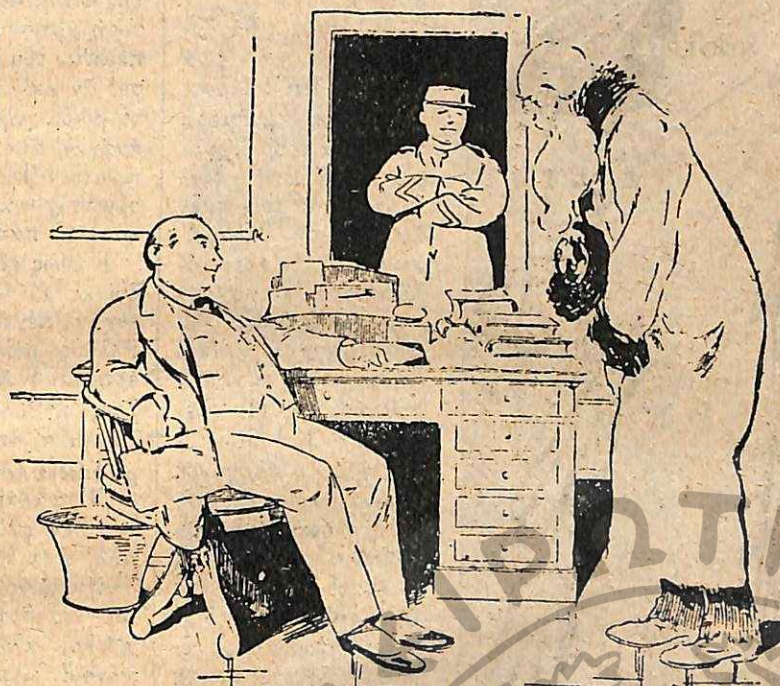
Εκεί ο Έβραϊος δήλωσε νόνομά του, την κατοικία του, το επάγγελμά του. Καθώς είπε όμως «παλαιοπόλης κι' ε-νεχυροδανειστής», είδε άμέσως ότι ο επιθεωρητής χάλασε τα μούτρα του. Τότε διηγήθηκε όρθιος (γιατί κανείς δεν τόν κάλεσε να καθήσει) την ιστορία του για πέμπτη φορά.

Ο αστυνομικός τόν άκουγε ακουμπισμένος στην καρέκλα του, κι' όταν τελείωσε, τού είπε:

— Αν κατάλαβα καλά, κύριε, επιθυμείτε να μάθγτε, αν αυτή τη νύχτα συνέβη κανένα δυστύχημα σε μια νέα γυναίκα, για την οποία δε μάς δίνετε και πολύ σαφείς πληροφορίες.

— Μάλιστα, είπε ο Έβραϊος.

Ο άλλος χτύπησε το χέρι του στο

«Εκεί διηγήθηκε όρθιος την ιστορία του για πέμπτη φορά».
(Σελ. 65, στ. β').

γραφείο. Είναι συγγενής σας; ρώτησε.

— Όχι! άπάντησε ζωηρά ο Σολομών.

Το βλέμμα του αστυνομικού έγινε αυστηρό.

— Τότε, μπορώ να μάθω για ποιό λόγο ενδιαφέρεστε γά την τύχη αυτού του προσώπου;

Ο Σολομών δεν άπάντησε. Τέτοια έρώτηση δεν την περίμενε, γι' αυτό στενοχωρήθηκε και κοκκίνησε ως τ' αυτιά.

Ο αξιωματικός πήρε ειρωνικό ύφος:

— Ίσως από φιλανθρωπία; ή ίπποτισμό; ρώτησε.

Η σκέψη ότι μπορούσαν να τόν περάσουν για ίπποτη, έκαμε το Σολομών να ξεχάσει κάθε προφύλαξη:

— Κάθε άλλο! φώναξε.

— Τό ήξερα. Αλλά τότε, τί συμβαίνει, κύριε;

Ο Σολομών βρέθηκε τότε αναγκασμένος να διηγηθεί όλη τη χθεσινή ιστορία του δανείου, χωρίς όμως να πει τίποτα για το παράξενο ένέχυρό του, γιατί ήξερε πολύ καλά, ότι αν άκουγε τέτοιο πράγμα ή αστυνομία, άμέσως θάχωνε τη μύτη της στην υπόθεση, και τότε...

Ο επιθεωρητής γέλασε με κέφι.

— Όστε τις χάσατε τις πέντε λίρες σας;

— Αχ, ναί, κύριε, άπάντησε ο Σολομών με κακομοίρικο ύφος.

Ο αξιωματικός πήρε στα χέρια του ένα φάκελλο.

— Καλά λοιπόν, να ιδούμε τι έγινε απόψε. Έδώ έχω τις αναφορές από τα διάφορα τμήματα.

Ξεφύλλισε κάμποσα χαρτιά και κούνησε το κεφάλι.

— Δέ βλέπω τίποτα! Λυπούμαι, αλλά δεν είμαι σε θέση να σας δώσω καμιά πληροφορία.

— Μα έτσι θά μ' άφίσετε λοιπόν; άναστέναξε ο Σολομών Χάγερσμιθ. Και οι πέντε λίρες μου; Πήτε μου τουλάχιστο τί πρέπει να κάμω;

— Απλούστατα, να περιμένετε! Και τότε θά γίνει έν' από τα δυό: Η θά ξαναβροήτε τη γυναίκα που γυρεύετε, ή, κι' αυτό είναι το πιθανώτερο, έν' από τα θύματά σας θά σας καταγγείλει για τοκογλυφία και τότε πιά θά τσιμπήσουμε σας με μεγάλη ευχαρίστηση... Τζάκ!

— Γίές, σέρ! άπάντησε ο ψηλός πόλισμαν, που κουδούνιζε στα χέρια του τις χειροπέδες.

— Πάρε έξω αυτόν τόν άνθρωπο!

Σύμφωνα με τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, ο αστυνομικός όφειλε να πει «αυτόν τόν κύριο». Μα ο Σολομών δεν είχε καμιά όρεξη να ζητήσει το λόγο γι' αυτή την παράλειψη. Ο λαϊμός του είχε ξεραθεί κι' έτοιμαζόταν να φύγει τρέποντας από το φόβο του, όταν μπήκε μέσα ένας άλλος επιθεωρητής, καθώς φαινόταν από τη στολή του.

— Έχουμε τίποτ' άλλο για την αναφορά; ρώτησε ο πρώτος επιθεωρητής.

— Ναί, έχουμε κάτι, Σίμφον. Ο σταθμός του Εμπάγκμεντ μάς στέλνει αυτό το δέμα, που βρέθηκε κοντά στη γέφυρα του Φράιαρ. Φαίνεται πως κάποιον γυναίκα έπεσε και πνίγηκε. Αλλά δε μπορούμε να μάστε βέβαιοι, γιατί δε βρέθηκε τίποτ' άλλο.

(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

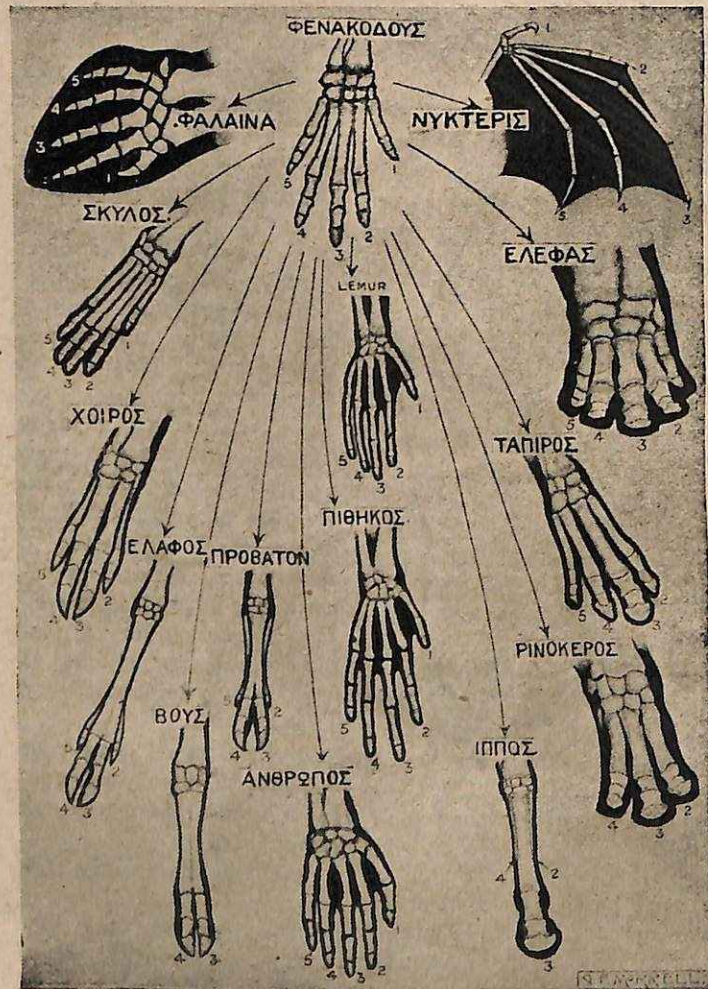
ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὸν παλιὸ καὶρὸ, δηλαδὴ ἐδῶ κι' ἐκατομμύρια χρόνια, ἄνθρωπος στὴ γῆ δὲν ὑπῆρχε. Ὑπῆρχαν ὅμως ζῶα, μαστοφόρα καὶ ἄλλα, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σήμερα ἔχουν ἐξαφανισθεῖ. Γιατί, καθὼς ξέρετε ὅλοι, ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε τελευταίος. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν κι' ἡ Ἀγία Γραφή κι' ἡ Ἐπιστήμη.

Ὁ Δαρβίνος ὁ μεγαλοφυὴς Ἀγγλος φυσιολόγος τοῦ 19 αἰῶνος, ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὰ ζῶα ὅλα κατάγονται ἀπὸ ἓνα

καὶ ἄνθρωπο. Ἐπειτα δὲν παραδέχεται ὅτι ὅλα τὰ ζῶα ἔγιναν ἀπὸ ἓνα μόνον ἀρχικό, ἀλλ' ἀπὸ κάμποσους τύπους, ποὺ, ἀτελέστεροι στὴν ἀρχή, ἔγιναν σιγά-σιγά τελειότεροι.

Παραδείγματος χάρι, ὅλα τὰ μαστοφόρα κατάγονται ἀπὸ τὸν προκατακλισματο φενάκοδου. Ὅσο κι' αὐτὸ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ φτάνει νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸ πενταδάκτυλο ἄκρο αὐτοῦ τοῦ ζώου, — τὸ χέρι τοῦ ἄς ποῦμε, — καὶ τὰ ἔμοια ἄκρα τῶν κατ' εὐθείαν ἀπογόνων τοῦ γιὰ νὰ πεισθῇ ἀμέσως. Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα βλέπετε τοὺς κυριώτερους, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ χερσιούτους ἡτοῦ μπροστινοῦ τοῦ ποδίου.

Ἀλήθεια, θὰ δυσκολευθῶτε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὑπάρχει συγγένεια ἀνάμεσα στὰ ἄκρα τόσο διαφορετικῶν ζώων ἢ ἐξέταση ἑμῶν τῶν σκελετῶν, τῶν κοκκάλων, τῇ δέχνει δολοφάνερα. Ὑπάρχουν π.χ. πὺδ ἀνόμοια ζῶα ἀπὸ τὴν νυχτερίδα καὶ τὴν φάλαινα, ἀπὸ τὸν πίθηκο καὶ τὸν ἐλέφαντα; Κι' ὅμως ἕνας ἦταν ὁ πρόγονος ὅλων αὐτῶν, καὶ τοῦ ἀκόμη πὺδ ἀνόμοιου ἀλόγου.

Γιατί ἡ μελέτη τῆς ζωολογίας στὶς διάφορες γεωλογικὲς ἐποχές, δέχνει ὅτι τὰ πρῶτα μαστοφόρα ἔχουν πέντε δάκτυλα στὰ μπροστινὰ τοὺς πόδια. Οἱ ἀπόγονοί τοὺς ὅμως, ἀπὸ διάφορες περιστάσεις, ἔχασαν σιγά-σιγά ἓνα ἢ περισσότερα δάκτυλα καὶ τροποποίησαν

τὰ ὑπόλοιπα. Νὰ ἡ ἐξέλιξη!

Κάποιοι πρόγονοι τοῦ ἀλόγου, π.χ. πετύχαιναν μεγαλύτερη ταχύτητα, ἔταν ἔτρεχαν γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ ἐχθρό, στὶς πεδιάδες ἐκείνες ὅπου τὰ χόρτα θέρειαν ἐλεύθερα, πατώντας μόνον μὲ τὸ τρίτο δάκτυλο. Ἔτσι τὸ ἀναπτύχθηκε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα (γιατ' εἶναι νόμος φυσιολογικός: ἡ χρῆση μεγάλωνει τὸ ὄργανο κι' ἡ ἀχρηστία τὸ μικραίνει.) Ὑστερ' ἀπὸ μερικά... ἑκατομμύρια χρόνια, τὰ ἄλλα δάκτυλα κατάντησαν ἀτροφικά, τὸ πρῶτο καὶ τὸ πέμπτο χάθηκαν ὁλότελα, ἐνῶ τὸ δεύτερο καὶ τὸ τέταρτο ἔγιναν πιά πολὺ

μικρὰ κοκκαλάκια. Αὐτὸ εἶναι τὸ πόδι τοῦ σημερινοῦ ἀλόγου.

Τὸ ἐλάφι πάλι εἶχε ἀνάγκη νὰ τρέχῃ ὅσο καὶ τᾶλογο. Ἀλλὰ στὴ φυγὴ τοῦ, πάνω σὲ λόφους καὶ σὲ κατσάβραχα, ὅπου γλυστρᾷ κανεὶς εὐκόλα, ἔπρεπε νὰ πατᾷ πὺδ σταθερά: καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἀνεξάρτητες καὶ μυτερὲς ὀπλὲς ἦταν πὺδ κατάλληλες ἀπὸ τὴν μονάκριβη ὀπλὴ τοῦ ἀλόγου. Ἐχασε λοιπὸν μὲ τὸν καιρὸ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο δάκτυλο τῆς παλιάς του κληρονομίας, κατὰφερε νὰ μεγαλώσῃ τὸ τρίτο καὶ τέταρτο, καὶ τὸ πέμπτο τοῦ ἔγινε ἀτροφικό. Μερικὰ μάλιστα κοκκαλάκια συγχωνεύθηκαν κι' ἔτσι τὸ πόδιμα ἔγινε πὺδ σταθερό.

Τὸ ἴδιο ἀπάνω-κάτω ἔγινε μὲ τὸ πρόβατο. Ὁ γοῖρος ὅμως, στὶς συνθήκες τῆς δικῆς του ζωῆς, ἔδρισκε περισσότερη χρησιμότητα στὸ δεύτερο καὶ τὸ πέμπτο τοῦ δάκτυλο κι' αὐτὰ διατήρησε, ἀν καὶ μικρότερα ἀπ' τὰ ἄλλα: ἐνῶ τὸ βῶδι, μὴ ἔχοντας σχεδὸν καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ δάκτυλα, κράτησε μόνον τὸ πρῶτο. Τὸ τρίτο τοῦ καὶ τὸ τέταρτο συμπτύχθηκαν ἀπλῶς γιὰ νὰ στερεώσουν τὸ πόδιμα τοῦ ὅπως στὸ ἐλάφι.

Καθὼς εἴπαμε, ὅλα τὰ μαστοφόρα, ἐδῶ κι' 25 ὡς 30 ἑκατομμύρια χρόνια, ἔχουν πέντε δάκτυλα, κληρονομία ἀπὸ ἄλλους μακρινούς προγόνους τοὺς, τὰ ἔρπετά. Καὶ σήμερ' ἀκόμα ὁ κροκόδειλος, ἡ χελώνα, ἡ σαύρα ἔχουν πέντε δάκτυλα, ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ οἱ πτεροδάκτυλοι καὶ οἱ δεινόσαυροι.

Ἡ φάλαινα, ἡ νυχτερίδα κι' ὁ πίθηκος δὲν φαίνονται νάχουν τίποτα κοινὸ ἀλλ' ἄμα ἐξετάσῃ κανεὶς τὸ χέρι τοῦς, — ἡ ἐκείνου ποὺ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χέρι, — θὰ βρῇ σ' ὅλα ἓνα ἀντίχειρα δάκτυλο, κληρονομία βέβαια κοινὸν προγόνου. Ἀπ' τὸν ἀντίχειρά της κρεμίζεται ἡ νυχτερίδα, μ' αὐτὸν ἐπίσης ρυθμίζει τὴν κίνησή της ἡ φάλαινα, ἐνῶ οἱ πίθηκοι, — ἀπ' τὸν οὐραγοτάγγιο ὡς τὸν μικρὸ λεμούριο lemur, εἶδος τῆς Μαδαγασκάρης, μὲ μεγάλη οὐρά σὰν τοῦ σκίουρου, ποὺ λέγεται καὶ **μανῆς**, — τὸν μεταχειρίζονται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς τοῦς.

Ἀλλ' ἀπ' ὅλα τὰ χέρια, τὸ τελειότερο εἶναι τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τοῦτο πάλι γιατί ἔχει τὸν τελειότερο ἀντίχειρα. Μ' αὐτόν, — καὶ μὲ τὸ λογικὸ του βέβαια, — ἔφτασε νὰ κάμῃ ὅλα ἐκείνα τὰ θαυμάσια ἀριστουργήματα, ποὺ τὸν ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα: τὸν ἐξαιροῦν ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐξέλιξη καὶ δείχνουν ὅτι κατὰγεται ἀπὸ πρόγονο δικό του, — τὸν Πρωτάνθρωπο, — κι' εἶχε ἐξέλιξη δική του, ξεχωριστή

KIMON ALKIAS

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ
(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ στὴ σπηλιά μας πῶς τὴν ἀνακάλυψαν; ρώτησε ὁ Βάξτερ.

— Τώρα θὰ σὰς πῶ. Μὰ... τί τὸν θέλατε αὐτὸν τὸν πελώριο αὐτό;

Ὁ Γόρδων εἶπε τότε τί τὸν ἤθελαν τὸν αὐτὸ καὶ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Μπριάν, ποὺ τοὺς βεβαίωσε πῶς ὁ Οὐάλστον βρισκόταν ἀκόμα στὸ νησί τοῦς.

— Εὐγε, παιδί μου, εἶπε ὁ Ἐδανς, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Μπριάν. Εἶσαι τολμηρὸς καὶ γενναῖος!

Κι' ἐξακολούθησε:

— Ἀρχίσαμε λοιπὸν, ποὺ λέτε, νὰ ψάχνουμε δεξιὰ κι' ἀριστερά, νὰ τριγυρίζουμε στὰ δάση. Μὰ πούθενά δὲν βρίσκαμε ἱχνη ἀνθρώπου, οὔτε ἀκούγαμε κανέναν πυροβολισμό.

— Φυσικά! εἶπε ὁ Μπριάν. Γιατί δὲν ἀπομακρινόμαστε ἀπὸ τὴ σπηλιά μας, καὶ τὸ κυνήγι εἶχε ἀπαγορευθεῖ.

— Κι' ὅμως σὰς ἀνακαλύψαμε!... Τὴ νύχτα τῆς 23 Νοεμβρίου, ἕνας ναύτης, ἀπὸ τὴ μεσημβρινή ὁχθὴ τῆς λίμνης, ἔφτασε ἀντικρὺ στὴ σπηλιά σας... Μία στιγμὴ, εἶδε φῶς ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Φαίνεται πῶς θάχατε ἀνοίξει καμμιὰ πόρτα... Μία καὶ δύο, τὸ λέει τοῦ Οὐάλστον. Τότε αὐτὸς ἤρθε μονάχος του κι' ἔμεινε κρυμμένος ὥρες μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα...

— Τὸ ξέρουμε! φώναξε ὁ Μπριάν. Γιατί σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ Γόρδων κι' ἐγὼ βρήκαμε πεσμένο ἓνα τσιμπούκι, ποὺ ἡ κυρὰ - Καίτη τὸ γνῶρισε πῶς ἦταν τοῦ Οὐάλστον.

— Ἀλήθεια! εἶπε ὁ Ἐδανς: τὸ ἔχασε ὁ Οὐάλστον καὶ πολὺ λυπήθηκε γι' αὐτό. Γυρίζοντας λοιπὸν, εἶπε στοὺς συντρόφους τοῦ πῶς σὰς εἶδε νὰ τρέχετε στὴν ἀκροποταμιά καὶ πῶς εἴσατε ὅλο καὶ παιδιά. Ἐπειτα εἶπε κρυφὰ στὸν Μπριάν, μὰ ἐγὼ τὸν ἀκούσα: «Αὐριο θὰ πάμε νὰ τοὺς φωνάξω».

— Τὰ τέρατα! φώναξε ἡ κυρὰ - Καίτη. — Πραγματικῶς, τέρατα ἀποκρίθηκε ὁ Ἐδανς, μὰ ἔχω τίς ἐλπίδες μου στὸ θεὸ πῶς θὰ τοὺς δώσῃ κατὰ τὰ ἔργα τοὺς.

— Καὶ σὺ, καλέ μου Ἐδανς, πῶς τὸ κατὰφερες νὰ τοὺς φύγῃς; ρώτησε ἡ κυρὰ - Καίτη.

— Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε, Καίτη μου. Ὁ Οὐάλστον πήρε τοὺς δικούς του κι' ἔφυγε. Γιὰ νὰ φυλάγουν ἐμένα, ἄφησε μόνον δύο, τὸν Φόρτη καὶ τὸν Ράι. Τὸ πρῶτ', ἐκεῖ-δὲ κατὰ τίς δέκα, κᾶνω τὸ σταυρὸ μου καὶ τὸ βάζω στὰ πόδια. Ἐκεῖνοι μὲ κυνηγοῦν, εἶχαν καὶ τὰ τουφέκια τοὺς, ἐγὼ εἶχα μόνον τὸ μαχαίρι μου... Τρέχαμε. Φτερά ἐκείνοι στὰ πόδια, φτερά κι' ἐγὼ. Φυσικά, ἐπειδὴ ἤμουν πολ-

λὰ βήματα πὺδ μπροστά, δὲν μ' ἔφταναν μ' ἔφταναν ὅμως οἱ σφαίρες τοὺς ποὺ σφύριζαν σταυτιά μου... Μὲ τὸ δίκιο τοὺς, βλέπετε, γιατί ἤξερα τὸ μυστικὸ τοὺς καὶ θὰ τοὺς μαρτυροῦσα... Ἄν δὲν εἶχαν ὅπλα, θὰ στεκόμουν, θὰ τοὺς περίμενα, καὶ θὰ τοὺς σκότωνα ἢ θὰ μὲ σκότωναν. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, καλύτερα εἶχα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζῶ μὲ τέτοιους ἀνθρώπους... Θυμάστε; τί κακὸς καιρὸς ἦταν, τί ἀστραπές, τί βροντές... Δώδεκα μίλλια εἶχα τρέξει ὅλη τὴν ἡμέρα, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου... Ποῦ μάφιναν οἱ ἀλιτήριοι νὰ σταθῶμιὰ στιγμὴ, νὰ νᾶσάνω! Μὲ κυνηγοῦσαν, ἀλύπητα, Κι' ὅσο ἦταν ἡμέρα, εἶχα τὴν ἐλπίδα πῶς ἄμα νύχτωνα, θὰ κατόρθωνα ἴσως νὰ τοὺς ξεφύγω. Ἀλλὰ τοῦ κᾶνου.

«Πυροβολοῦν οἱ κακοῦργοι!»
(Σελ. 67, στ. β.)

Γιατί τὴ νύχτα ἦταν οἱ ἀστραπὲς καὶ μὲ τὴ λάμψη τοὺς μ' ἔδλεπαν κάθε στιγμή. Τελος πάντων ἔφθασα στὸ ποτάμι. Ἀχ, εἶπα μέσα μου, ἂν κατορθώσω νὰ τὸ περάσω, γλύτωσα! Τρέχω λοιπὸν, πέφτω στὸ νερὸ κι' ἀρχίζω τὸ κολύμπι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ λάμπει μιά ἀστραπή κι' οἱ κακοῦργοι πυροβολοῦν.

— Οἱ τουφεκιὲς ποὺ ἀκούσαμε! εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ Ἐδανς: μιά σφαῖρα μοῦ ἔγδαρε τὸν ὦμο, μὰ δὲν τὰ ἔχασα. Κολύμπησα γερὰ ὡς ποὺ βγήκα στὴν ἄλλην ὁχθὴ. Ἐκεῖ κάθισα λίγο, νὰ ξεκουρασθῶ μέσα στὰ χόρτα. Ἐπειτα σηκώθηκα κι' ἤρθε πρὸς τὰ ἐδῶ... Ἀκούσα τὸ σκόλο σας ποὺ γαύγιζε, φώναζε «βοήθεια!». ἀνοίξατε τὴν πόρτα καὶ... τώρα, παιδιά μου, εἶναι δική μας δουλειὰ, νὰ παστρέψουμε τὸ νησί

ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους, τὰ τέρατα! — Μὲ τὴ βοήθειά σας, καπετὰν Ἐδανς, αὐτὸ θὰ γίνῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπιδοκίμαζαν.

Ἐπειτα διηγήθηκαν κι' αὐτοὶ τὴν ἱστορία τοὺς καὶ τὴ ζωὴ τοὺς στὸ νησί εἴκοσι τώρα μῆνες.

— Τί ἀμαρτία, εἶπε στὸ τέλος ὁ Γόρδων, ὅστερ' ἀπὸ τόσα ποὺ τραβήξαμε, νὰ βρεθοῦν αὐτοί, κι' ὅχι τίποτα καλοὶ ἄνθρωποι, νὰ μᾶς βοηθήσουν! Θὰ ζούσαμε μαζί τοὺς εἰρηνικά κι' ὥραια, ἐνῶ τώρα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πολεμήσουμε γιὰ τὴ ζωὴ μας, καὶ ποῖος ξέρει ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ πολέμου...

— Ὁ Θεὸς, παιδιά μου, ποὺ σὰς φύλαξε ὡς τώρα, εἶπε οἱ κυρὰ Καίτη, δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση. Καὶ νὰ ποὺ σὰς ἔστειλε τὸν καλὸ καὶ γενναῖο αὐτὸν ἄνθρωπο, νὰ σὰς βοηθήσῃ. Ἐννοια σας καὶ μαζί του θὰ νικήσετε!

— Ζήτω ὁ καπετὰν - Ἐδανς! φώναξαν μ' ἓνα στόμα τὰ παιδιά.

— Ἐχετε πεποιθήσῃ σὲ μένα, εἶπε ὁ Ἐδανς, ὅπως ἔχω κι' ἐγὼ σὲ σας, καὶ θὰ νικήσουμε. Κι' ἡ βάρκα θὰ εἶναι τὸ βραβεῖο τῆς νίκης μας!

— Καὶ σὲ τί θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἡ βάρκα; ρώτησε ὁ Γόρδων. Μήπως μποροῦμε νὰ ταξιδήσουμε μ' αὐτὴ καὶ νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ;

— Βεβαίωτα! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐδανς. Εἶναι μεγάλη βάρκα, βλέπετε...

— Νὰ περάσουμε δηλαδὴ τὸν Εἰρηνικό Ὠκεανὸ καὶ νὰ φτάσουμε στὴ Νέα Ζηλανδία; ρώτησε ὁ Δόνιφαν.

— Ὅχι δὲ! Μὲ τὴ βάρκα θὰ προσπαθήσουμε μόνον νὰ φτάσουμε στὴν κοντινότερη σκῆλα. Κι' ἀπὸ καὶ θὰ μποῦμε σ' ἓνα πλοῖο γιὰ τὴν Ἀουκλάνδη.

— Τί λέτε, καπετὰν Ἐδανς! Θὰ κάμουμε μὲ μιά βάρκα τόσες χιλιάδες μίλλια;

— Χιλιάδες; Ἐλάτε δὲ! Καμμιὰ τριανταριά μόλις. Σ' ἔξιντα ὥρες θὰ περάσουμε ἓνα στενὸ καὶ θὰ βροῦμε σ' ἄλλη στερὰ, στένατολικά. Μὰ... δὲ μοῦ λέτε, παιδιά μου, ποὺ νομίζεται πῶς βρίσκεστε τώρα;

— Σ' ἓνα ἀπόκεντρο νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

— Νησί βέβαια, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἀπόκεντρο. Τὸ νησί αὐτὸ εἶναι ἡ Ἀννόδερ!

— Ἡ Ἀννόδερ!... Κι' ἐμεῖς τὴ βαφτίσαμε Τσαίρμαν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λυκείου μας!

— Ἐ, δὲν πειράζει! Στὸ ἐξῆς θάχῃ δύο ὀνόματα.

Ἡ ὥρα ἦταν πολὺ περασμένη καὶ, ἀφοῦ ὀχύρωσαν καλά καὶ τίς δύο πόρτες, τὰ παιδιά πλᾶγισαν.

Ὁ ὕπνος τοὺς ἦταν ταραγμένος. Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ε. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΟΝΙ

Δαμνηή λευκή φαντάζει
στο φως ή γειτονιά,
το χιόνι μαλακά
στιβάζει.

Λευκά σεντόνια στρώνουν
και δρόμοι και κλαδιά,
στά σπύτια τα παιδιά
κρυώνουν.

Και το στρουθί σπαινεί
μέσ' στη μικρή φωλιά,
δεν έχει πιά λαλιά
και μένει.

Πολλά παιδιά δεν έχουν
μ' αυτή την παγωνιά
κρεβάτι κι' άγκαλιά
και τρέχουν.

μόλις θενά ξυπνήσουν
στο δρόμο την αυγή,
χωρίς φωτιά, φαγί,
να ζήσουν!

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΙ ΘΑ ΠΗ "ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ,"

Πολλοί ίσως για πρώτη φορά θάκου-
νε αυτή τη λέξη, που μπήκε στη γλώσ-
σα μας πρό ολίγων ετών. Γι' αυτό έ-
κρινα καλό να εγκαινιάσω τη στήλη
αυτή που μου ανέθεσε να σας γράφω ή
διάπλασις, με την εξήγησή του όρου.
Και πρώτα-πρώτα λίγη ιστορία:

Πρό 65 περίπου ετών, — το 1864, —
ένας Γάλλος γραμματοσημόφιλος, με τη
μανία που έχουν πάντα οι ξένοι να βα-
φτίζουν ελληνικά, ή δήθεν ελληνικά,
τις νέες εφευρέσεις, τα νέα βιομηχανι-
κά προϊόντα, τις νέες ασχολίες, και τις
νέες ιδέες ακόμα, που έχουν ανάγκη
από ένα νέο, χτυπητό όνομα, δημιούρ-
γησε τον όρο **φιλατέλεια** (με άλφα),
για να σημάνη μ' αυτόν την αγάπη των
συλλεκτών προς τα γραμματόσημα, —
τή γραμματοσημοφιλία, — που είχε αρ-
χίσει τότε να γεννιέται με την είσχω-
γή του γραμματοσήμου, σ' όλα τα πο-
λιτισμένα Κράτη. (Τα γραμματόσημα
πρωτοεγήκαν στην Αγγλία το 1840.
Στην Ελλάδα τα πρωτομεταχειρίστη-
καν το 1861).

Τόν όρο **φιλατέλεια** ο ελληνομαθής
αυτός Γάλλος, όπως ο ίδιος εξήγησε σε
άρθρο του δημοσιευμένο σε περιοδικό
της εποχής εκείνης, τον δημιούργησε
«από τις δυο ελληνικές λέξεις: **φίλος**,
που σημαίνει **αμή**, και **ατέλεια** που
σημαίνει **affranchissement**». Όσοι τώ-
ρα ξέρετε γαλλικά και... ελληνικά,
βλέπετε ότι ο ελληνομαθής Γάλλος έ-
καμε μια παρεξήγηση: ένόμισε δηλαδή
ότι **ατέλεια** σημαίνει επικόλληση γραμ-
ματοσήμου, γραμματοσημάνση άντικει-
μένου που στέλλεται με το ταχυδρο-
μείο, ενώ ή λέξη αυτή σημαίνει στη
γλώσσα μας ακριβώς το αντίθετο, δηλα-
δή απαλλαγή από την υποχρέωση της
πληρωμής ταχυδρομικού τέλους, το

δικαίωμα της αποστολής ενός άντικει-
μένου με το ταχυδρομείο δωρεάν, χω-
ρίς γραμματόσημο.

Έτσι ο όρος **φιλατέλεια**, καθώς
τόν έπλασε ο Herpin (αυτό είναι το-
νομα του Γάλλου γραμματοσημοφίλου),
σημαίνει όχι τόν φίλο του ταχυδρομικού
τέλους, του γραμματοσήμου, αλλά του
αντιθέτου, δηλαδή της **ατέλειας**. Αφί-
νω τώρα ότι **τέλος** είναι όρος γενικός,
που δεν μπορεί να περιορισθί μόνο στο
γραμματόσημο, μόνο στο ταχυδρομικό
τέλος, γιατί υπάρχουν και τηλεγραφικά
τέλη, και τελωνιακά τέλη κτλ. Αφίνω
ακόμα ότι και το πλάσιμο της λέξης
δεν είναι καθόλου ελληνικό, γιατί ένας
"Ελληνας θα έλεγε, με το **ατέλεια** έ-
στω, **ατελοφιλία**, και με το **τέλος τε-
λοφιλία**, όπως λέμε **γραμματοσημο-
φιλία** κτλ.

Όστόσο παρ' όλα του τα ελαττώμα-
τα, ο όρος **φιλατέλεια** και τα παράγω-
γα **φιλατελιστής**, **φιλατελισμός**, πέ-
ρασαν και καθιερώθηκαν σ' όλες τις ευ-
ρωπαϊκές γλώσσες. Έτσι ο Γάλλος κι'
ο Γερμανός λέγουν σήμερα Philatelie
ή Αγγλος Philately, ο Ιταλός κι' ο
Ισπανός Filatelia, και καθεξής.

Αλλά στα 19-2, ο δικός μας κ. Στέφ.
Μακρυμύχαλος, — ένα παλιό διαπλάσι-
ο-poulo, — δημοσίευσε ένα γράμμα στο
γαλλικό γραμματοσημολογικό περιοδικό
«L'Echo de la Timbrologie», — εν'
από τα σοβαρότερα αυτού του είδους πε-
ριοδικά που βγαίνουν σ' όλο τόν κόσμο
— κι' αφού έδειξε πόσο έσφαλμένη εί-
ναι ή λέξη **φιλατέλεια**, έπρότεινε να
γίνη τουλάχιστο **φιλοτέλεια** (με ζι-
κρον) για να σημαίνει, έστω, το φίλο
του **τέλους** και όχι το φίλο της **ατέ-
λειας**. Τό γράμμα αυτό σχολιάστηκε
πολύ και στο ίδιο περιοδικό και σε άλ-
λα. Μάλιστα και στη Διάπλασι έγραψε
τότε Αθηναϊκή Έπιστολή δ κ. Φαίδων.
"Ολοι παραδέχτηκαν την ορθότητα των
παρατηρήσεων του κ. Μακρυμύχαλου,
αλλά κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο
όρος, καθιερωμένος πιά, ήταν αδύνατο
ναλλάχθι. Μόνο στην Ιταλία και στη
Ρουμανία άρκετοι λένε τώρα το ορθότε-
ρο **φιλοτέλεια**.

Στην Ελλάδα όμως, άφότου με την
ανάπτυξη της γραμματοσημοφιλίας, μπή-
κε σε κοινή χρήση κι' ο ευρωπαϊκός
όρος, έγινε δεκτική ή διόρθωσή του και
σήμερα λένε όλοι **φιλοτέλεια**. **φιλοτε-
λιστής**, **φιλοτελισμός**, **φιλοτελικός**
κτλ. Σ' αυτό συνετέλεσε βέβαια κι' ή
έδρυση ενός περιοδικού των γραμματο-
σημοφίλων, από τόν ίδιο τόν κ. Μακρυ-
μύχαλο, που τό όνόμασε «Φιλοτέλεια»,
καθώς και τό σωματείο των γραμματο-
σημοφίλων, που ιδρύθηκε τό 1925, —
πρόεδρός του είναι σήμερα ο κ. Χρη-
στομάνος, ο καθηγητής του Πανεπιστη-
μίου, ύπουργός κτλ. γνωστότατος κι' ως

φιλοτελιστής, — που τιτλοφορείται «Ελ-
ληνική Φιλοτελική Έταιρεία». Κι' ο
έλληνικός τύπος, κάθε φορά που γρά-
φει κάτι σχετικό με τα γραμματόσημα,
τό τιτλοφορεί «Φιλοτελικά Νέα», μα
και τα δυο μεγάλα Έλληνικά Έγκυ-
κλοπαιδικά Λεξικά, του Έλευθερουδά-
κη και του Μακρή, χρησιμοποιούν τόν
όρο σε κάθε φιλοτελικό τους άρθρο.

Εμάθαμε λοιπόν την ιστορία και την
έννοια της λέξης. Σε άλλο φυλλάδιο
θα εξετάσουμε τη σημερινή ανάπτυξη
του Φιλοτελισμού σ' όλο τόν κόσμο, κι'
αργότερα, παρακολουθώντας τη φιλοτε-
λική κίνηση, θα μάθουμε διάφορες ιστο-
ρίες για μεγάλους συλλέκτες και για
σπάνια, πολύτιμα γραμματόσημα.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

ΓΚΡΑΪΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

(Βραδείον Νομπέλ)

Ο Λ Γ Α

Είναι μια εξαιρετική φυσιογνωμία για
έναν που μπορεί να την παρατηρήσει
βαθύτερα. Ένα καθαρό μελαχρινό πρό-
σωπο, θαρρείς χλωμό πολλές φορές,
στολισμένο από δυο γλυκά μάτια, που
νομίζεις πως είναι μαύρα — κατάμαυρα
κιόλας — μα σάν τα προσέξεις καλύτερα
φέρνουν προς τό γαλάζιο. Τί περίεργο!
Δέν μπορεί να χαρακτηί δλόκληρη ή
φυσιογνωμία της μέσα σου, γιατί κάθε
φορά θά σου παρουσιάσει κάτι καινού-
ριο. Μά καινούρια έκφραση ή μιάν άλ-
λόκοτη λάμψη, ή μιά δλότελα νέα μορ-
φή. Είναι στιγμές που σου φαίνεται
πως βλέπεις ένα μικρούλι παιδάκι, ά-
θωο — ένα χλωμό άγγελάκι — από κείνα
που φαντάζεσαι πως βρίσκονται στον
ουρανό κι' είναι στιγμές πάλι που θαρ-
ρείς πως βλέπεις μιά γριούλα ήσυχη
και γλυκειά να σου λέει σόφά λόγια.
Τή βλέπω κάθε πρωί μ' ένα γκριζό
φόρεμα κι' ένα μαύρο καπελάκι να τρα-
βάει τό μεγάλο καταπράσινο όρμιο, άλ-
λοτε σιγά-σιγά, άλλοτε γρήγορα, συχνά
κρατώντας και κάποιο βιβλίο, με ένα
ήρεμο βλέμμα που λές και καθησυχάζει
τά πάντα. Έχεις την ιδέα πως τό τρο-
μαχτικώτερο γεγονός δέ θά μπορούσε να
της αλλάξει αυτή την ήρεμη έκφραση.

Πηγαίνει σε κάποιο σχολείο και δι-
δάσκει. Τα μικρούλια την αγαπάνε με
μιά σιωπηλή λατρεία. Μά δέν την έκ-
δηλώνουν ποτέ γιατί κάτι τα συγκρατεί
θαρρείς. Η σοβαρή της μορφή έμπνέει
τό σεβασμό σ' όποιον την πλησιάζει,
και γέρος άν είναι ακόμα. Τα μικρά
όμως με τό άλάθευτο ένστικτό τους αϊ-
σθάνονται πόσο βαθιά τα νιώθει ή
σοφή αυτή δασκαλίτσα και πόσο πιό
κοντά τους βρίσκεται — μ' όλη τη σοβα-
ρότητά της — από κάθε άλλη. Η παι-
δική τους ψυχή μοιάζει πολύ με τη
δική της. Μούρχειται να χαμογελάσω
έταν συλλογιέμαι πως τη φωνάζουν

«κυρία καθηγήτρια» τη γλυκειά αυτή
παιδούλα. Σ' αυτή την άπλή, παρθενι-
κή μορφή νιώθεις άμέσως πόσο λίγο
ταιριάζουν πομπώδικοι τίτλοι.

Τή βλέπω συχνά με δυο άλλες κο-
πέλες να κάθονται και να κουδεντιά-
ζουν. Αν δοκιμάσει κανείς να τις πλη-
σιάσει κρυφά, να καθήσει σ' ένα μέ-
ρος, να κλείση τα μάτια για να μη βλέ-
πη τις νεανικές τους μορφές και ν' ά-
κούει μονάχα, θά νομίσει πως βρίσκε-
ται σε συμβούλιο σοφών γερόντων. Μη
φανταστήτε όμως πως κουδεντιάζουν
τίποτα ύπερφυσικά πράματα, που ή νεα-
νική τους ψυχή δέν είναι εύκολο να
νιώσει. "Ω, όχι. Οι μικρούλες μου δέ
μεγαλίζουν. Μιλούν και κουδεντιάζουν
για ζητήματα που μπορούν να νιώσουν
στην ήλικία τους, μα που τα εξετάζουν
με όλο τό βάθος και την έννοια που
πρέπει και όπως είναι πραγματικά. Πό-
σο άραγε μεγάλοι τό κάνουν αυτό;

Όταν μιλεί ή "Ολγα, οι άλλες την
ακούνε προσεχτικά. Μά την αλήθεια,
πως να μήν την άκούει κανείς! Τόσο
σοφά λόγια που άκούει να βγαίνουν έ-
τσι ήρεμα άπ' τό στόμα της!..

Κάποια φορά την ρώτησα, όταν πη-
γαίναμε μαζί κάπου κουδεντιάζοντας:
— Πως περνάς, "Ολγίτσα; Είσαι ευ-
χαριστημένη;

— "Ω, ναι, άρκετά, μ' άπάντησε ή-
ρεμα. Πρίν, σάν ήμουνα μικρότερη, είχα
μια τέτοια μελαγχολία στην ψυχή!..
Ένα είδος ρωμαντικού ύστερισμού. Δέν
ήθελα να βλέπω κανένα. Σά μισάθρω-
πος. Τόνειρό μου ήταν να ζήσω μονα-
χούλα κάπου. Μά τώρα; Μπά!.. — χα-
μογέλασε — μπορώ ν' άνακατευτώ παν-
τού... Έχω κατορθώσει να κάνω τη
ζωή μου λιγότερο άνιαρή, σχεδόν ευ-
χάριστη. Τί λέω; Ίκανοποιητική. Δέν
είμαι χωρίς σκοπό, χωρίς ιδανικό. "Ο-
χι. Μά τό ιδανικό μου τώρα δέν είναι
καμιά ούτοπία...

— Μικρή μου...

— Ναι. Δουλεύω πάντα όσο μπορώ.
Και μ' αυτό νοιώθω πάντα ένα ξεκού-
ρασμα στην ψυχή μου. Κι' όσο περισ-
σότερο δουλεύω, τόσο ξεκουράζομαι. Εί-
μαι ίκανοποιημένη άπ' αυτό τό δρόμο
που χάραξα — μπορώ να σας πώ, ευτυ-
χισμένη!..

Καμιά εξαιρετική λάμψη στα μάτια,
καμιά φλόγωση στα μάγουλα, όπως ό-
ταν μιλάει ρήτορας και λέει μεγάλα λό-
για. Τίποτα. Η ίδια απλότητα όπως
πάντα, ή ίδια γλυκάδα χυμένη στο πρό-
σωπό της. Μέσα στα απλούστερα λόγια
της, νιώθεις τό κρυμμένο μεγαλείο.

«Δουλεύω πάντα» άκούς σχεδόν ψι-
θυριστά στ' αυτή σου, «και νοιώθω ένα
ξεκούρασμα στην ψυχή!..» Αυτό θά
μπορούσε να τ' άκούσης από μιá μεγα-
λοφυά και να σκύψης τό κεφάλι. Η
"Ολγίτσα τό λέει τόσο φυσικά και ήρε-

μα, όπως ένα παιδί που σου λέει τί έ-
φαγε τό μεσημέρι.

Πολλές φορές τα λόγια της είναι σο-
φή διδασκαλία. Μά δέν κάνει έντύπω-
ση για σοφή άν την άκούση μάλιστα
και κανείς ξένος, θά κουνήση αδιάφορα
τό κεφάλι. Ίσως να φανταστή κιόλας
πως λέει κουταμάρες. Γιατί δέν έχουν
κανένα ξεχωριστό τόνο, καμιά εύλω-
τη όμορφιά τα λόγια της. Βγαίνουν ίσα
από μέσα άπ' την ψυχή της, έτσι όπως
τα νοιώθει και τα αισθάνεται και γι' αυ-
τό είναι βαθιά και άπλά όπως εκείνη.
Δέν είναι χτυπητά λόγια, άπ' εκείνα
που προξενούν έντύπωση, κεραυνοβόλα
"Οχι. Είναι άπ' εκείνα που μπορούν να
σκληρώσουν μιá ξεχωριστή ψυχή — ψυ-
χή που μπορεί να νοιώση τό βάθος τους.

Αν κανένας ζωγράφος θέλψει να
ζωγραφίσει τη μορφή μιās επαναστα-
τικής φύσης, τη φυσιογνωμία μιās ά-
γωνίστριας — άγωνίστριας ένάντια στις
συχαιμένες πρόληψεις και στις σαπυνο-
φουσκες που φωλιάζουν στα άμαθή όν-
τα — δέν θά πάρει καμιά γιγαντόσωμη
γυναίκα με άστραφτερά μάτια και με
τά όπλα στο χέρι, γιά μοντέλο του. "Ο-
χι. Θά πάρει τη γλυκειά αυτή κοπέλα
με τα ήρεμα ματάκια, έτσι σιωπηλή κι'
αθόρυβη όπως είναι — με τό βιβλίο στο
χέρι. Ναι, ναι... Αυτός μονάχα σάν
καλλιτέχνης θά μπορεί να διακρίνει στη
λευκή της όψη τη δύναμη της ψυχής
της, την επαναστατική της φύση, και
θάποδώσει κείνο που θέλει. Σ' αυτή τη
μικρούλα που «δουλεύει πάντα και νιώ-
θει ένα ξεκούρασμα» και μπορεί να δου-
λέψει με φρόνηση και άφυσίωση για τό
ιδανικό της, που δέν είναι καμιά ού-
τοπία...

(Άπ' τό Ιταλικό)

Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΑΓΑΠΗ

Με την αύγουλα, μοναχή
περνούσ' από την έξοχη.
Τό λουλουδάκι σιωπηλά
τά πέταλ' άνοιγε άπαλά.

Λέω, θά τό κόψω, είναι σιμά μου,
να τό καρφώσω στην ποδιά μου,
Μά ήμερο κι' ήλιοφο ήταν τόσο,
που δέ μου βάστηξε ν' άπλώσω.

Τό μεσημέρι, μοναχή
περνούσα από την έξοχη
Κι' άκουσα μέσα στο κλαδί
τό τζιτζικα να κελαδεί.

Είπα, θ' άνέβω να τόν φτάσω
κι' από κοντά να τόν θαυμάσω.
Σιγά όμως πέρασα από κάτω,
μήν πάρει τό κελάδημά του.

Τό βράδυ-βράδυ, μοναχή
περνούσα από την έξοχη.
Μονάχα τού ήρόδιου ή λαλιά
μάγευε μέσ' στη σιγαλιά.

Εύλαβικά τα βήματά μου
κι' άγάπη γέμισε ή καρδιά μου
Στά δέντρα, στα πουλιά, στην πλάση
και στο Θεό που τάχει πλάσει.

(Κατά τό Γαλλικό) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

«Ο σοφός, — δέν ξέρω τώρα ποιός άπ'
όλους, άλλ' αυτό δέν μάς ένδιαφέρει, —
για να μη διακόπτη την έργασία του,
έτρωγε τό μεσημέρι στην κάμαρά του.
«Έτρωγε», δηλαδή, δ' λόγος τό λέει:
γιατί σχεδόν καθεμέρα γινόταν τό έξής:

Ένώ ο σοφός ήταν σκυμμένος και
βυθισμένος μπροστά στο γραφείο του,
έμπαινε ή υπηρέτρια μ' ένα δίσκο:

— Κύριε, τό φαγητό σας.

— Καλά, άφησέ το κεί!

Η υπηρέτρια άφινε τό δίσκο σ' ένα
τραπέζι κι' ο σοφός βυθιζόταν πάλι στην
έργασία του.

Ο σκύλος τότε τού σπιτιού, έπωφε-
λούμενος από τό βύθισμα τού σοφού, τού
έτρωγε τό φαγητό.

Επιτέλους ο σοφός τό θυμόταν, ση-
κωνόταν από τό γραφείο και πήγαινε
στο τραπέζι για να φάη. Αλλά βλέ-
ποντας τα πιάτα άδειανά, χτυπούσε τό
μέτωπό του κι' έλεγε:

— Μπά! έφαγα και τό ξέχασα! Τί
άφρημένος!

Τού περνούσε κι' ή πείνα μ' αυτή
την ιδέα. Και ξαναγύριζε στο γραφείο
του κι' εξακολουθούσε την έργασία του
ως τό βράδυ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

«Ο αξιότιμος κύριος Πάπιος, ή σεβα-
σμία κυρία Πάπιου και οι χαριτωμένες
τους κόρες βγήκαν να κάμουν έναν περί-
πατο, με την ελπίδα να συναντήσουν κά-
που και τόν αγαπητό τους φίλο, τόν κ.
Πετεινάρη. Κι' όμως είναι τόσο, κοντά
τους! Περίεργο πως δέν τόν βλέπουν...

